

Tentativă de istorie din prezent

— Istorie din prezent... Iar vreo meta..., metaforă, cum ziceți voi, se plânse Magda. Păi, prezentul e prezent, trecutul e trecut și viitorul e viitor.

— Mie îmi sună chestia asta mai curând a dădăceală părintească. Vezi Doamne, dacă luăm premiu și mergem la olimpiade, e așa de important ce facem în prezent, încât mai-mai că facem istorie.

Curat gargară ! În multe cărți de istorie ați citit

voi despre premianți ?

— Un înțelept de demult – îl chema Augustin – spunea că există prezentul din cele trecute, care stă în memorie,

prezentul din cele prezente, care s-ar găsi în privirea atentă, și prezentul din cele viitoare, care se află în așteptare.

Mă urmăriți ? întrebă Marele Pârș ca să se asigure că se concentraseră cu toții.

— Ce bine că frunzele nu fac școală ! șopti înfricoșată Nina.

— Păi, cum să facem istorie din prezent ? Fie îl așteptăm să vină din viitor, fie îl privim atent, fie ni-l amintim pe cel care a fost odată... Dacă voi pricepeți, vă rog, faceți istorie cumva și să terminăm odată. Ce mi-o fi trebuit mie să mă sui azi în pod, să ascult chestii care nu mă privesc...

— Să fim constructivi ! Încercă Norocica să ridice moralul echipei. Simon nu ne încurajează deloc acum. Chestia cu așteptatul am mai încercat-o, cu coptul timpului, cu răbdarea. Și nu ne-a ieșit. Hai să vedem dacă putem să facem, cum zice domnul Pârș, istorie din prezentul care se află în privirea atentă. Ca la acela, Augustin, sau cum îi zice.

Ochii Magdei se uitau deja cruciș. Dar, ca prin farmec, în clipa următoare trâmbiță :

— M-am prins ! Dacă te uiți atent, dar foarte atent la ceva sau la cineva, acel ceva sau cineva poate, din pricina privirii tale atente, să devină istorie !

— Adică privirea atentă transformă prezentul în istorie, rosti rar Simon.

— Păi, sigur că, dacă te uiți atent, pe urmă îți amintești, le spui și altora, explică pe îndelete Norocica.

— Sau scrii cărți de istorie, continuă Simon. Are sens. Hai, deci, să privim atent.

— Să zicem că reușim să privim atent, zise Nina, dar la ce să ne uităm atent ?

— La orice poate să devină istorie, nu ? sugeră Norocica.

— Sau la orice vrem noi să devină istorie... clipi des Simon, care părea că avusese o revelație.

— Concret, eu la ce să mă uit atent ? întrebă Magda.

— Tu uită-te mai întâi de toate la tine, o luă iar peste picior Simon.

— Să mă privesc pe mine ? Ce tâmpenie ! Ce, eu pot să devin istorie ?

— Nu se știe niciodată. Ce, n-ai mai citit și despre copii prin cărțile de istorie ?

— Nu prea. Trebuie să fii... expirat, vorba lui frate-meu, ca să se scrie despre tine.

— Asta cam așa e, admise Simon, iar despre frunze de gutui și pisici ce să mai zic, e clar că nimeni nu le-a privit niciodată atent. La fel de clar e și că suntem din nou în încurcătură, adăugă el cu o voce îngrijorată. Și ai mei cu siguranță că ne-au dat dispăruți. O să se lase

cu ceartă, cu pedepse... Ce mi-o fi trebuit ? Ce-mi pasă mie de istoria lumii ?! Mai bine mi-ar păsa de extemporalul la mate.

Aș vrea eu să fie istorie, dar e viitor...

Marele Pârș interveni atunci din nou, cu o voce calmă :

— Nu e cazul să intrați în panică. Oricând e loc de altceva. Puteți să mai încercați. Faceți bunăoară ceva amuzant... Faceți o istorie de râsul lumii.

Istorie de râsul lumii

— Să știți că acum domnul Pârș chiar are dreptate. **Lipsește din istorie umorul.**

Istoria e cam tristă, zise Norocica.

Ascultam și eu ce se spunea la televizor, mai trăgeam cu urechea când copiii învățau la istorie cu voce tare prin casă, când aveam casă... Și mi se făcea frică de ce auzeam sau mă plictiseam, trebuie să recunosc. Revoluții, decapitări, bombe, atentate, victime, oameni care își trădează familia, prietenii...

— Istoria e măreață, iar lucrurile mărețe nu pot fi haioase, îi explică Simon. Cum să faci istoria să fie veselă ? Cum să râzi de istorie ? Râd de soră-mea, râd la bancuri, spuse Simon.

— Știu și eu un banc, sări Norocica.

Două roșii merg pe o șină. Una îi spune celeilalte : « Vezi, dragă, că vine tramvaiul. ». Iar cealaltă îi răspunde : « Ete, fleoșc ! »

— Eu îl știam cu două baloane, zise iute limba cea mică, spre surprinderea tuturor. Zburau ele libere și fericite pe cer. La un moment dat, unul îi spune celuilalt : « Vezi că vine o linie de înaltă tensiune. »... Iar celălalt balon îi răspunde...

— Știu, știu, se repezi Magda : « Ete, fâs ! »

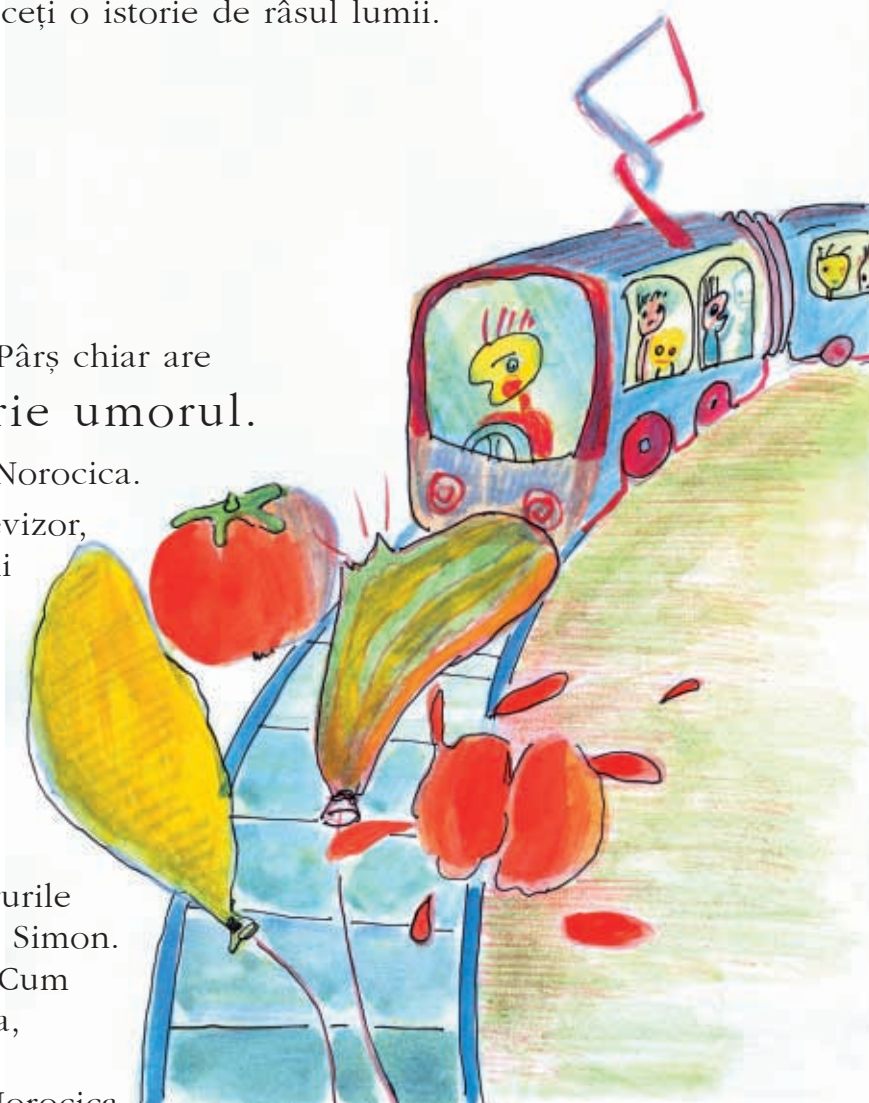
Toți izbucniră în râs, până și Marele Pârș. Simon se încruntă însă în clipa următoare :

— Glumă, glumă, dar adevărul e că **un lucru, dacă nu e serios...**

— **E vesel !** strigă doamna Nina.

— Voiam să spun că, **dacă un lucru e serios, atunci poate să devină istorie !** Dacă e de râs, e de râs.

— Da, și eu zic că istoria trebuie să fie serioasă, zise Magda. Cum ar preda profesorii la școală o materie la care ai râde tot timpul ?

— Dar ce ușor am învăța ! adăugă Simon. Pe de altă parte, ce bine ar fi să trăiești ceva ce va deveni istorie, iar acel ceva să fie amuzant, haios. Numai că nu se prea poate. Serios vorbind, putem sau nu să facem o istorie de râsul lumii ?

— Una fără bancuri ? strecură o vorbă doamna Nina.

— Eu așa zic, că nu se cade, continuă Simon. Faci bancuri despre ardeleni, despre blonde, despre polițiști... dar nu despre istorie !

— Atunci se pare că nu prea putem. De fapt, nu prea ne-a reușit nimic din ce-a propus Marele Pârș, se smiorcăi Magda. Și-mi mai e și foame.

— Și mie. Și mi-e și sete, adăugă Norocica.

Le era tuturor din ce în ce mai clar că nu erau în stare să facă vreo istorie. Și era și întuneric. Îl căutară din ochi pe Marele Pârș, cerând parcă înțelegere. Apoi se întoarseră către limba mare a pendulei, iar Simon îi vorbi în numele întregului grup.

— Ne pare rău, se pare că nu putem face ce am fi vrut. Eu am crezut că e mai simplu. Nu știu ce să fac acum. Cred că trebuie să mergem acasă...

